

поне за очи родопскитѣ планинци извѣстни като *Θράκες οἱ αὐτόνομοι*, които опорито и юнашки защищавали своята независимост.

При всичко, че атинянитѣ твърдѣ рѣшително се застъпили за Керсobleпта и Тереа, като свои почетни граждани, Филип²⁾ малко искалъ да знае за това, свалилъ двамата князѣ отъ прѣстола и присъединилъ тѣхната земя къмъ македонската монархия.

Отъ тогава тракийцитѣ били задължени, да плащатъ данъкъ на македонския царь. Завладѣнатата земя раздѣлилъ Филипъ между своитѣ приятели и, за да си осигури властѣта надъ нея, основалъ нѣколко македонски колонии, които отчасти заселилъ съ злодѣйци и затворници, осждени на заточение. Между тѣзи колонии принадлежи и градъ *Φιλίππολις*, основанъ на мѣстото на едно по-старо тракийско градище, който прѣдъ всичкитѣ вѣкове дори до днесъ е запазилъ името на енергичния основателъ на македонската власт. Обаче тѣзи македонски колонии, въ които Филипъ поставилъ и военни гарнизони, не могли да се развиватъ успѣшно, заради своя изгнанически характеръ, казва Момзенъ (*Römische Geschichte* V. 279.). Споредъ Теопомпа (*fragm.* 122. ed. Müller) самиятъ Филипополь се казвалъ и *Πονηρόπολις*, сирѣчь „градъ на злодѣйци.“ Други такива колонии били Бине и сетнѣ Кабиле.³⁾

И така се свършили днитѣ на одризката държава, която прѣстанѣла да съществува 100 години слѣдъ основанѣето си. Колко врѣме Керсobleптесъ и Тересъ прѣживѣли паданѣето на държавата си и каква сѣдба ги стигнѣла слѣдъ това, не е извѣстно.

Когато Филипъ слѣдъ голѣми усилия и много жертви завладѣлъ Тракия дори до планината Хемосъ, и намислилъ да тури рѣка върху областѣта на гетитѣ, той минѣлъ източния Балканъ, но, както разказва Теопомпъ, гетскиятъ царь Котеласъ приятелски се договорилъ съ него и му далъ дѣщеря си Меда за жена и много дарове: *Κοθήλας, ὁ τῶν Γετῶν βασιλεὺς, ἄγων Μήδαν τὴν θυγατέρα καὶ δῶρα πολλὰ.* При този случай разказва Теопомпъ, какъ гетитѣ иматъ обичай, да свирѣжтъ на китари, когато сключаватъ договоръ съ нѣкого: *Γέται κιθάρας ἔχοντες καὶ κιθαρίζοντες ἐπικηρυκείας ποιοῦνται.*

Когато по-послѣ на 339. год. Филипъ нападнѣлъ богатия градъ Одесосъ (сега Варна), да напълни съ злато праздната си кисия, пакъ го посрѣщнѣли гетскитѣ жреци „съ китари и бѣли облѣкла.“ Филипъ пощадилъ града и възобновилъ приятелството съ гетитѣ, които могли да

²⁾ Отъ монетитѣ на македонскитѣ царѣ въ най-голѣмо количество се изнамрѣтъ въ България, особено южната, монетитѣ отъ Филипа II. и то златни, сребърни и мѣдни; въ най-голѣмо изобиліе се намиратъ сребърнитѣ тетрадрахми, на онякото съ типъ на конникъ и надписъ ΦΙΛΙΠΠΟΥ и сетнѣ малки бронзови монети, съ сѣщия типъ на онякото.

³⁾ Иречекъ полага Кабуле на върха Таушанъ-Тене на сѣверъ отъ сегашния Ямболъ, гдѣто има развалини отъ едно пространно градище и намира споменъ за този градъ въ названието на запуснѣлото сега селище Ковель на югъ отъ Таушанъ-Тене, което съществувало като село още на 1829. год. Въ околността на Ямболъ се намиратъ твърдѣ много монети отъ Филипа II и Лизимаха. Справ. Jireček, *Archaeol. Epigr. Mitth.* X. стр. 134—135 и Cesty, 496. — Kierert, *Formae orbis antiqui* мисли, че Кабиле било още по на сѣверъ край южнитѣ поли на Балкана на изтокъ отъ сегашния Сливенъ, гдѣто сж развалинитѣ на градището Хисаръ-калеси.